

Modernist Akıl “Yaşamın Anlamını” Düşünürken Kalp İman’ı Anlatır

Prof. Dr.-Ing Şenel ERGİN

“Âlemin Anlamını Düşünüyorum Ya da Hayat Memat Meselesi Olarak: Yaşamın Anlamını” başlıklı, bundan bir önceki yazımda iki ayrı konu, biri açık diğeri örtülü olarak ve içiçe geçirilmiş yani konuları birbirine saran bir yazma biçimiyle anlatıldı. Hem ele alınan konular hem de onları yazma biçimi yazıyı ağırlaştırdı; farkındayım elbette.. ancak kendimi savunma bağlamında söyleyecek sözüm vardır.

Öncelikle ele aldığım konuları, Modernist Akıl ile İlahî / Evrensel Akıl arasında gidip-gelerek anlatmak zorundayım. Çünkü sitedeki yazıları, İlâhiyat Örgün Öğretimi almış olanlar için yazmıyorum. Bu sitenin yazıları kendim gibi Modernist Akılla Modern Bilimler kapsamında eğitilmiş kişiler içindir. Onları çok uzak oldukları konuların içine almak gibi “deli - uçuk” bir niyetim var. Çünkü “kendilerinin farkına varmalarını” istemekteyim. Çünkü çoğunluğu, ona buna türlü “farkındalıkları” fark ettirmenin peşinde koşarken en önemli şeyi, kendilerinin farkındalığına ulaşamıyorlar. Bu arada İlâhiyat öğretimli olanlar da yazılarımı okurlarsa iyi olur; çünkü anlama, kavrama ve anlatabilme bağlamında epey eksikleri ve yanlışları var.

Bu arada, evet, kendi ukalalığımın da farkındayım..

Kısaca, yazılarımın anlaşılmasını dilemekteyim; kabul edilmesini değil.. Yazdıklarım benimdir, benim kişisel fikirlerimdir, kabul etmek zorunluluğu da yoktur. Ama.. anlamak başka.. Anlamak her kişinin kişisel konusudur, sorunudur ve bunu kendi varlığına borçludur. Beyninin ön lobunun – korteksinin işlevi olan Modernist Aklının, Yaradan’ına ya da Kosmos’a bağlı olan kalbini anlama borcudur bu. Kendine, kendi varlığına olan borcudur. Akıl ne kadar bizimse, kalbimiz de o kadar bizimdir ve biz o ikisinin aritmetik toplamından değil geometrik toplamından oluşmuşuz. Yani ikisinin toplamından daha fazlayız.. Allah’ın yarattığı varlık bu.

Misafir olduğumuz bu dünyada sese, çizgiye, yazıya ya da renge dönüşmüş her kurguyu anlamak zorundayız. Çünkü her dışlaştırılmış bilginin varlığımıza dönük bir mesajı var. Anlama keyfiyeti derdimiz olursa, ezelden ebede varolan kurguların / varlık sistemlerinin, korteksin ortaya koyduğu bilim denen kurgu da dahil olmak üzere, hepsinin içinde en sağlam olanı, en karşı konulamaz olanı – Allah’ın sesi olan Kur’an’ı anlamak zorundayız. Derdim budur.

Sonra.. önceki yazının ana konusu âlemlerin ve yaşamın anlamının ne olduğu üzerinde düşünmekti, açık olan konu da, anlaşıldığı üzere buydu. Ancak.. alışıldığı üzere yaşandığı ve anlaşıldığı gibi, âlemlerin ve yaşamın anlamı tek bir düşünce konusu olamıyor ve ikisini tek ve aynı hat üzerine almak da o kadar kolay değil. Biri İdealist koridorda diğeri Materyalist. İki ayrı dünya ve iki dünyalı Müslüman kişi, kendi tek ve aynı olan varlık – var olma dünyası

gibi bu anlamı da teke indirmek zorunda.. Huzurlu yaşayabilmek için bunu başarmak zorunda. Anlam konusu üzerinde düşünmeyi ve anlatmayı sürdüreceğim.

Düşünme sürecinde Modernist Akıl kendi alışık olduğu yürüme biçimini terk edemez. Beden üzerinde kurduğu hegemonyayı aktifleştirerek yönetimi devralır ve sorular sorar ve yanıt bekler. Yazıda ben de bunu yaptım.. Oysa iman sahibi bir Müslümanın imanı, böyle sorular sormasını engeller. İman varsa.. korteksin Modernist Akıl'ının böyle sorular sormasına izin yoktur. Allah istediğinde İrade Gücü'nü Âlemleri yaratmak için kullanabilir.. eylemini sorgulayacak güç yoktur.

Yani hâlâ, döne döne İman'ı kavram ve olgu olarak anlatmaya çabalıyorum. Bu kez de farklı bir konumdan kalkarak iman'ın nasıl bir kalbî keyfiyet olduğunu anlatmak istedim. Okumuştunuz, “iman Modernist Akıl dışlar” demiştim.. İman'ın egemen olduğu alanda Modernist akıl, “akıl yürütemez”..

Yani, Modernist İlahiyatçı olunamaz, “Modernist İlahiyatçı” olduğunu düşünen Prof.'lar baştan sona saçmıyorlar, bu konuya döneceğim.

Böylece önceki yazının örtülü konusu da iman konusu idi. Düşündüğüm yazı kurgusu kapsamında imanın ne olduğunu bir de karşı tarafa geçerek anlatmak, alışık olduğumuz Modernist Akılın düşünme dizgesi içinde, konuyu daha iyi anlamamızı sağlayabilirdi. Modernist Akıl kendi ürünü olan düşünme yöntemlerini kullanarak düşünür ve kendi bağlamında elbette doğru olan uygun sorular sorar. Kalp ise Allah'ın / Yaradan'ın gücünü duyumsar ve sesini duyar ve elinin tersi ile Modernist akıl kendinden uzaklaştırarak, kendisini rahat bırakmasını ister. Tutum ve davranışı fitratının sonucu ve gereğidir.

İman varsa.. bir önceki yazımda sorduğum sorular geçersizdir.. Modernist Akla, yani tedavülde olduğu biçimiyle “akla” ne kadar uygun gelse de.. Yayınlanan yazı bağlamında bunları anlatmayı başaramadımsa.. bağışlayınız.

Şimdi.. iman konusu üzerinde biraz daha duralım.

Kalbinde düzgün olan ilahiyatçıları tedirgin eden bir konu da, **“Kur'an bize yeter”** sloganıyla podyumlara çıkarılan kalp, zihin ve dil şaşkınlığıdır. **“Dil” şaşkınlığı bir sonuçtur ve “dil sürçmesi” deyimi de değeri olmayan bir deyimdir.** Çünkü “şaşıran” dil değil, kalp ya da zihindir; dil her zaman, kalpte ve zihinde oluşan bilgiyi dışsallaştırmaktadır. Hatta dil kontrollü olarak kalbin ve zihnin ürettiği yanlış bilgiyi açık etmemeye talimlidir.. ancak kendi üzerindeki denetimi herhangi bir nedenle yitirdiğinde, açığa çıkan bilgiyi “dil sürçmesi” adı altında örtmeye çalışır. “Dil sürçmesi” deyimi yanlış örtmeye dönük nafîle bir uğraşın adlandırılmasıdır; dille açık edilen bir yanlış, dille örtülemez. Dil'in ne olduğunu iyi kavramak zorundayız.. dil bir araçtır, iletkenidir, kendi başına olan değerinden çok, taşıdığı – ilettiği değeri aslına uygun bir biçimle, yani değerine zarar vermeden aktarabildiği ölçüde değer kazanır. İşte ne anlatıyorsak, anlatılanın değerine zeval vermeden, anlatılan “şeyin” doğasına – mahiyetine en uygun biçimle anlatabilme zorunluğu olmalıdır.

Dolayısıyla düşünmemiz gereken konu “dil şaşkınlığı” değil, “kalp ve zihin/düşünme şaşkınlığı” ya da yetersizliğidir.

Materyalist alanda zihin şaşkınlığı algılandığında, bu kendi başına asal bir göstergedir; gösterdiği şey de bilgi eksikliği ya da bilgisizliktir. Anlamsız konuşma üzerinden bunu “açık ve net” olarak görürüz.

İdealist/İlâhiyat alanında ise, kalp şaşkınlığını algılıyorsak.. bunun nedeni güçlü bir iman olgusunun olmamasıdır. İdealist bilme alanının temel paradigmasının kavranamamış olduğunu, ortada bir iman sorununun bulunduğunu düşünmek zorundayız. Müslüman’ın kişisel aklı burada ikincil konumdadır; Müslüman kişi Modernist Dünya Aklı ile İlâhi Aklı ne ölçüde ayrı ayrı kavrayabiliyor ve birbirine karıştırmadan temiz ve etkin kullanabiliyor, konusu sonucu değiştirebilir. Kalbin sezinlediği – duyumsadığı bilginin önceliği vardır ve Modernist – Korteks Aklı yönlendirir. Buradaki yetersizlik Müslüman Kişide “kalp ve zihin şaşkınlığı” olarak görünmeye başlar.

İşte, **“Kur’an bize yeter”** sloganı ancak böyle bir nemli / sulandırılmış ortamda yeşerebilir.

“Kur’an bize yeter” sloganıyla karşılaştığımızda.. Kur’an’ın öncelendiği ayan beyan ortada olduğundan, ötelenen şeyin ne olduğunu düşünürüz. Din bağlamında asal olduğu kabul edilen iki kaynaktan ilkinin, yaşanan bugünkü zaman içinde yeterli kabul edilmiş, ikinci kaynak ötelenmiştir.

Kur’an’ı okuyorsak.. ve okuduğumuzu da anlıyorsak.. Kur’an’ın bunu yapmamıza izin vermediğini de görebiliriz ve görmeliyiz. Kur’an bizim için yeterliyse.. sözünün her cümlesinde yeterlidir. Söylediği her şeyle bizi bağlar. Peygamber konusunda da bağlar.. Hz. Muhammed Mustafa konusunda da bağlar..

Kur’an’ın şu âyetleri bağlar.. şunlar üzerinde düşünebiliriz, hâşâ, yeniden zamana uygun olarak yorumlanabilir – kurgulanabilir düşüncesi boy göstermeye başlamışsa.. bunun bir tek anlamı olur ki, bu da, konuşan dil’in ya da yazan aklın sahibinin imanını kaybetmiş olmasıdır.

Beni düşündüren o ya da bu kişinin imanını kaybetmiş olması değil.. Sonuçta kendi imanından sorumlu olmak kişisel bir konudur.

Beni düşündüren, bu imansız kişilerin “hoca” kimliği ile İlâhiyat Fakültelerinde eylemli olabilmeleridir. Bilindiği üzere kişi kendinde olmayan değeri başkasına aktaramaz.

Fesat yaratmaktan öte amaç taşımayan Emperyalist Siyonist Aklın, İslâm Coğrafyası’nı ne kerte işgal ettiğinin ayırdına vardıkça endişeleniyorum. Emeklilik günlerinin huzuru kalmıyor. Bu dünya, kalbi ve aklı ile birlikte yaşayanlar için gerçekten.. gerçek bir savaş alanıdır; bunu görebiliyorum.